

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 września 2016 r., na mocy której dyrektor dyrekcji ds. „Zasoby ludzkie” Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), działający w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów o pracę, postanowił rozwiązać z wnoszącym odwołanie umowę o pracę na czas nieokreślony ze skutkiem od dnia 19 czerwca 2017 r. oraz zasądzenie od ESDZ zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną bezprawnym rozwiązaniem umowy;
- ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie opiera swoje odwołanie na następujących sześciu zarzutach.

Po pierwsze, wnoszący odwołanie podnosi naruszenie jego prawa do bycia wysłuchanym na podstawie art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz naruszenie zasady równości broni. Wbrew jego wnioskowi Sąd nie zażądał od ESDZ przedstawienia odpowiednich e-maili, które poważnie ograniczyły jego zdolność do obrony.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo w ramach zastosowania zasady obowiązku staranności administracji. Sąd nie stwierdził, że jeszcze przed rozwiązaniem umowy o pracę z wnoszącym odwołanie ESDZ przyczyniła się swoim zachowaniem do pogorszenia stanu zdrowia psychicznego wnoszącego odwołanie, a tym samym do zmniejszenia jego zdolności do działania w sposób współmierny do jego obowiązków.

Po trzecie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo przyjmując, że nie musiał badać, czy i w jakim stopniu stan zdrowia wnoszącego odwołanie nie pozwala mu wypełniać jego obowiązków wynikających z regulaminu pracowniczego w celu ujawnienia miejsca pobytu. Ponadto Sąd naruszył prawo w zakresie, w jakim nie uwzględnił opinii medycznych przedstawionych przez wnoszącego odwołanie, mimo że sam nie posiadał wiedzy specjalistycznej lub nie uzyskał ekspertyzy medycznej. Ponadto Sąd naruszył prawo w zakresie, w jakim nie stwierdził, że ESDZ uwzględniła skutki choroby psychicznej wnoszącego odwołanie na jego niekorzyść.

Po czwarte, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, zarzucając mu naruszenie obowiązku wynikającego z art. 7 załącznika II do regulaminu pracowniczego oraz podstawowego obowiązku lojalności i współpracy w zakresie, w jakim odmówił „samodzielnego wyznaczenia swojego lekarza do komitetu ds. inwalidztwa”. W ten sposób Sąd błędnie oparł swój wyrok na okolicznościach, których sama ESDZ w żaden sposób nie zarzucała wnoszącemu odwołanie w uzasadnieniu swojej decyzji.

Po piąte, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd niesłusznie skonkludował, że organ powołujący ESDZ miał prawo przypisać mu brak współpracy i lojalności na podstawie szeregu nierozpatrzonych wniosków pozasądowych i zażeń wniesionych przez wnoszącego odwołanie. Z punktu widzenia Sądu każdy wniosek członka personelu, który zostanie odrzucony przez administrację, należy ostatecznie uznać za nadużycie prawa.

Po szóste, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się szeregu wypaczeń okoliczności faktycznych, na których opiera się jego wyrok, dotyczących w szczególności jego obowiązku poinformowania administracji o miejscu pobytu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy (Polska) w dniu 26 czerwca 2019 r. – W.Ż.

(Sprawa C-487/19)

(2019/C 337/04)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: W.Ż.

Pozostali uczestnicy: Prokurator Generalny zastępowany przez Prokuraturę Krajową, Rzecznik Praw Obywatelskich

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit Traktatu o Unii Europejskiej w związku z art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i z art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie jest sądem niezawisłym, bezstronnym i ustanowionym uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu prawa Unii Europejskiej sąd, w którego jednoosobowym składzie zasiada osoba powołana do pełnienia urzędu sędziego z rażącym naruszeniem reguł prawa Państwa Członkowskiego dotyczących powoływania sędziów, w szczególności polegającym na powołaniu tej osoby do pełnienia urzędu sędziego mimo uprzedniego zaskarżenia do właściwego sądu krajowego (Naczelnego Sądu Administracyjnego) uchwały organu krajowego (Krajowej Rady Sądownictwa) obejmującej wniosek o jej powołanie do pełnienia urzędu sędziego, mimo wstrzymania wykonania tej uchwały zgodnie z prawem krajowym oraz mimo niezakończenia postępowania przed właściwym sądem krajowym (Naczelny Sąd Administracyjny) przed doręczeniem aktu powołania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 26 czerwca 2019 r. – Minister for Justice and Equality/JR

(Sprawa C-488/19)

(2019/C 337/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Minister for Justice and Equality

Osoba ścigana: JR

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja ramowa ⁽¹⁾ ma zastosowanie w sytuacji, gdy osoba, której dotyczy wniosek, została uznana za winną i skazana w państwie trzecim, lecz na mocy umowy dwustronnej zawartej między tym państwem trzecim a wydającym nakaz państwem wyrok wydany w państwie trzecim został uznany i wykonany zgodnie z prawem wydającego nakaz państwa?